

Odloučení mezi lidstvem a vědou.

Toto odloučení nemuselo nastat; neboť celé lidstvo má plné právo na vědu. Vždyť tato se jen snaží učinit srozumitelným Boží dar stvoření. Vlastní činnost každého oboru vědy spočívá v pokusu podrobně probádat zákony Stvořitele, aby skrze jejich přesnou znalost je bylo možné vydatněji použít k užítku a prospěchu lidstva.

Toto všechno není ničím jiným než ochotou podřídit se Boží vůli.

Protože však Stvoření a přírodní neboli Boží zákony, jež ho nesou, jsou ve své dokonalosti tak neobyčejně jasné a prosté, tak by muselo být přirozeným následkem také prosté a jednoduché vysvětlení podané tím, kdo je skutečně poznal.

Avšak zde nastává citelný rozdíl, který svým nezdravým uzpůsobením stále více zvětšuje propast mezi lidstvem a těmi, kteří se nazývají žáky vědy, tedy žáky vědění nebo Pravdy.

Tito se nevyjadřují tak prostě a přirozeně, jak by to odpovídalo Pravdě, tedy samotnému vědění, tedy tak, jak to Pravda absolutně vyžaduje jako přirozený následek.

To má dvě, vlastně tři příčiny. Kvůli podle jejich mínění zvláště namáhavému studiu očekávají zvláštní společenské postavení. Že je také toto studium jen vypůjčením si z hotového

stvoření, podobně jako to provádí prostý zemědělec klidným pozorováním přírody, které je pro něj nutné, nebo jak to musí dělat jiný člověk ve své praktické práci, chtějí si ujasnit jen neradi.

Kromě toho se žák vědy, pokud se ve svých vědomostech skutečně nepřiblíží Pravdě, musí vyjadřovat z přirozenosti věcí vždy nejasně. Teprve pak, když sám skutečně pochopil Pravdu, stane se nutně opět z přirozené podstaty věcí prostý a přirozený ve svých vyjádřeních. Není žádným tajemstvím, že právě nevědoucí během svého přechodu k vědě rádi mluví mnohem více než sami vědoucí a musí při tom používat vždy nejasností, protože nemohou jinak, pokud ještě nedosáhli Pravdy, tedy samotného vědění.

Třetí příčinou je však skutečné nebezpečí, že by společnost věnovala velmi málo pozornosti lidem vědy, pokud by jí chtěli ukázat v prostém rouchu Pravdy. Lidmi by byla pak shledána „příliš přirozenou“, než aby jí mohli přikládat velkou cenu.

Že to však je právě **to** jediné správné a také to je měřítkem pro všechno pravé a pravdivé, o tom neuvažují. Záruka Pravdy spočívá jen v přirozené samozřejmosti.

Avšak k tomu nelze lidi tak snadno obrátit, vždyť přece také v Ježíši nechtěli poznat Syna Božího, protože k nim přišel „příliš prostě“.

Toto nebezpečí si žáci vědy odedávna zcela přesně uvědomovali. Proto se z chytrosti čím dál více uzavírali přirozené jednoduchosti Pravdy. Aby sebe i svou vědu přivedli k uplatnění, vytvářeli v hloubavém smýšlení stále obtížnější překážky.

Učenec, který se pozvedl z davu, se nakonec odmítl vyjadřovat prostě a všem srozumitelně. Často jen z důvodu, jehož si je stěží sám vědom, že by mu asi nezůstalo mnoho z toho, co měl v úmyslu, pokud by nezformoval způsob vyjadřování, kterému se teprve zvláště musel naučit dlouholetým studiem.

Neučinil se srozumitelným všem, což mu časem vytvořilo umělou přednost, která byla jeho žáky a následovateli udržována za každou cenu, protože jinak by pro mnohé bylo mnohaleté studium a s tím spojené vynaložené peníze skutečně zbytečné.

Dnes to došlo tak daleko, že mnozí učenci již více vůbec nejsou schopni vyjadřovat se vůči prostým lidem jasně a srozumitelně, tedy prostě. **Tato** snaha by nyní vyžadovala snad to **nejtěžší studium** a to by zabralo více než celý lidský věk. Avšak především by to mělo pro mnohé nepřijemný následek, že by pak vynikli už jen takoví lidé, kteří jsou lidstvu připraveni skutečnými **znalostmi** něco předat a tím mu posloužit.

Nyní je zastírání skrze nesrozumitelnost pro veřejnost zvláště výraznou vlastností vědeckého světa, jak se to podobně již provádělo ve věcech církevních, kdy pozemsky povolání služebníci Boží jakožto vůdci a usměrňovatelé hovořili latinsky k lidem, kteří hledali zbožnost a povznesení a kteří jim nerozuměli, a tudíž si to také nemohli osvojit, z čehož jedině by mohli mít nějaký zisk. Služebníci Boží mohli tehdy mluvit rovněž siamsky se stejným neúspěchem.

Pravé vědění nesmí mít zapotřebí činit se nesrozumitelným; neboť v něm spočívá současně také schopnost, dokonce potřeba, vyjadřovat se v prostých slovech. Pravda je bez výjimky pro **všechny** lidi; neboť oni z ní přece pocházejí, protože

Pravda v duchovně - bytostném, východisku lidských duchů, je živoucí. Z toho je možné usoudit, že Pravda ve své přirozené prostotě může být pochopena všemi lidmi. Jakmile se však předáváním stane složitou a nesrozumitelnou, tak nezůstává již více čistou a pravdivou nebo se vyjádřením ztrácí v nepodstatném, které nemá stejný význam jako její jádro. Toto jádro, tedy pravé vědění, musí být všem jasné. To, co je uměle vyšroubované, může v sobě nést ve svém vzdálení se od přirozenosti jen málo moudrosti. Každý, kdo **nepochopil** opravdové vědění, ten ho nemůže prostě a jednoduše předávat dál a obyčejně se snaží něco bezděčně zakrýt nebo je jako nastrojená loutka bez života.

Kdo v důslednosti vědění ještě zanechává mezery a vyžaduje pro to slepou víru, ten činí z dokonalého Boha chybujiícího bůžka a dokazuje, že sám nezná pravou cestu, a proto také není schopen bezpečně vést. To budiž každému vážně hledajícímu výstrahou!